

Visą gegužės mėnesį Kultūros centro etnokultūros klubas tęsia tradicinių gražiausių ir skambiausių giesmių giedojimą - "mojavas". Gegužinių pamaldų tradicijos Europoje žinomos tik nuo XIX a. vidurio. Lietuvą jos pasiekė dar vėliau. Kai popiežius šių pamaldų dalyviams suteikė visuotinius atlaidus, giesmės Marijai gegužę ėmė sklisti iš visų Lietuvos kaimų. Jau temstant, nudirbus visus ūkio darbus, žmonės rinkdavosi trobose ir giedodavo už širdies griebiančias giesmes, meldavosi. Atgiedojus prasidėdavo tikros linksmybės, neretai trukdavusios iki pat paryčių. Rateliai, šokiai, dainos, vingrios armonikų melodijos itin traukė jaunimą. Sunku dabar įsivaizduoti, kad prieš gerą šimtmetį gegužinės buvo bene svarbiausias jaunimo pasilinksminimas. Rengti "mojavą" savo namuose šeiminkams būdavo didelė garbė. Todėl itin kruopščiai jie stengdavosi išdabinti namų aplinką - Marijos paveikslus išpuošdavo kaip tik įmanoma gražiau, apkaišydavo alyvomis, palergonijomis, kiemą prismaigstydavo sulapojusių berželių, iš pataisų, bruknių lapelių pripindavo vainikų. Kiekviena giedotoja laikė pareiga eidama į "mojavas" atsinešti savo darželyje užaugintų žydinčių gėlių.

Etnokultūros centro giedoriai ir pučiamųjų orkestras (vadovė Danutė Venckienė) kviečia prisiminti jaunystės laikų "mojavas", susipažinti su tradicinių mojavų skambesiu.